

ACC. N:R M. 8331:1-2.

Landskap: Skåne

Härad: Bjäre

Socken: Hov

Uppteckningsår: 1942

Upptecknat av: Ebba Ekesson

Adress: Thelid Hov

Berättat av:

Född år 1876 i Småryd Klaraup

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Olika dräkter

Läsochdräkter
Högskolsdräkter

N. M. 38

Söndagsdräkter Till vardags boro karlarna klädda i lintrojor och linbyxor om sommaren, men på vintern var vardagsdräkten badmalsbyxor och föja av skinn eller badmal men kyrkodräkten eller högtidsdräkten var oftast lika sommar och vinter.

Oven kvinnorna boro lättare klädda på sommaren, deras söndagsdräkt var ockra tunnare typ även om det var hemvävt men den svarta klänningen som räknades till den egentliga högtidsdräkten var nog den samma sommar och vinter. Har inte hört att det hörde särskild klädsel till vid hinsädden.

Men när flickorna skulle sticka hö skulle de bara klädda i rena bomulls klänningar förkläden och huvuddukar åtminstone om det var i närheten av landsväg, så det kom många förbipasserande.

Högtidsdräkten Söndagsdräkten skilde sig från den egentliga arbetsdräkten, och utgjorde en dräkt som var kasserad som egentlig högtidsdräkt, men bättre än vardagsdräkten. Huruvida de byta när de kommo hem från kyrkan, berodde på vad de hade att uträtta efter hemkomsten. Särskilgen gingo de barhuvade på sommaren, ungdommen, de äldre kvinnorna hade alltid ett huvudklädd på, de som voro finare hade en tunn mössa dydd av svart spetsar och flor. Annandagar, och de mörka söndagarna före jul, var inte noga huru de voro klädda i kyrkan, men alla högtidsdagar, söndagar och hela fastan skulle kvinnorna vara svart klädda och barnen klädda i höga hattar och för öfrigt högtidsklädda i kyrkan. Huruvida nattodragsgång skulle de vara högtidsklädda

Konfirmationsdräkten, var alltid svart för örrigt
efter tidens gällande mod. I kyrkan voro
de barhuvade, åtminstone på slutet av 1800,
fliehorna fingo då sina första silkedukar
de som gagnade dylika, och hade råd att få
sådana, men det skulle vara med långa färrar
på, det var inte då förnämligt med silkeduk
med spets. Prästen lade sig inte i huru de
oro klädda. Har inte hört att det utmärktes
på dräkten här ogift kvinna fått barn.

Bruddräkten, den var helt olika, vanligast
svart men den kunde också ha andra färger,
av kläde, siden eller en sorts gilletyg, som
kallades "parramatta". Före 1850 hade de sin svart
ta klädesklänning med stort tunnt vitt förklä-
de och stort huvudkläde i samma stil, samt
brusa-löst ett vackert mångfärgat silkeband
om livet knutet i Rosetti sidan eller mitt bak

På senare hälften av 1800 talet var den bruddräkt
en inte bruklig, utan klänningen syddes mera
efter gällande mod. En och annan hade Myr-
tenkrona och Slöja redan på 1860 talet men
det blev först mera vanligt 1870 talet. först
börjades med bara Myrtenkrona och i den
länga bita silkeband ned åt ryggen. Slöja
blev inte vanligt förr in på 1880 talet.

Övriga prydnader berodde ju på brudgum
men kunde bestå i smycken o.d.l. örhäng
fingo ju de flesta antingen små släta ringar
eller flockor. Inktvattenflaska av silver med
en liten svamp in i på vilken slogs parfym,
höjde också till fästmöns eller brudens pre-
sent av sin brudgum, samt schal och psalm-
bok på 1870-80 och in på 90 talet fanns det en sorts
tunna fina schalar, Svarta eller bruna i botten
med kulörta ränder uti, de kallades "fästmö-
schalar"

för det, att de flesta fästmän finge dylika behålar
när de förlovade sig. En del kvinnor användes inte
nyttja de behållarna på annat sätt, än att de
buro dem ordentligt sammanlagda på armen
när de gingo till kyrkan om söndagarna,
där hängde de dem på bänken framför sig,
den som satt framför fick akta sig för att luta
ryggen emot den. Sedan buro de den lika or-
dentligt hem igen. Skulle det bli regn rullade
de behållarna ihop för att skydda den, hellre än
att ta den på sig och skydda sig själv.

Songeten, var indelvis efter ständ vid
m.m. På senare tid finge ju alla förlovnings
och vigselring och somliga även för förtä sonen.
För längre ^{tid} tillbaka finge de låna eller arva
mors eller svärmors vigselring. Förlovnings-
ring brukades inte då. En dylik vigselring
från 1803 är 1 1/2 cm bred mycket tunn och rent guld.

Förgdräkter De gamla använde sina svarta klädesklänningar, till dem stora breda vita förkläden av socherduk eller fint linne.

De boro två alnar breda nedtill och råkade till en hinning till $\frac{1}{2}$ av bredden, de gamla knöto med hinningen, de yngre hade långa bandändar som knötos i botten bak. I främre nedan bar en bred fall ungefär $\frac{3}{4}$ av förklädets längd. Ett vitt huvudkläde av ^{släpman} sorts tyg 2 alnar i fyrkant, med en bred fall ungefär 1 dm bred runt i kring. Fällan på såväl klädet som förklädet skulle städas upp för hand med små fina stygn, inte nålsöm. Huvudduken behövs i tresnibb och ett slag lades på mitten så det inte blev så stort. För att spara den vita huvudduken hade de en liten tresnibb-knuten om huvudet först, det brukades också under silke dukarna, åtminstone de vita.

Under senare delen av 1800 talet användes
av de yngre, svart huonduk i stället för vit i
sorg. Huonduken var antingen av ylle eller
siden med en bred kant av sorgkrepp.

Sorgkreppen var påsydd så att när huonduken
voks i tre snibb skulle översta snibben stöta
till kreppen på understa snibben. På så sätt
såg det ut som nästan hela duken var av sorg-
krepp, under det att insidan som var åt hu-
videt var endast tyg. Sorgdräkten bars ett år
efter föräldrar och systrar, änkor ginge sorgkläd-
da längre, men något särskilt huckle el. d. buru-
de ej.

Likdräkten I den siste 50 åren användes van-
ligen färdigköpt liksvepning, förut sydd
de någon som var band till den likklädseln.
De äldre hade alltid ett linne eller skjorta
ligga i kistan som de skulle ha i kistan, huddes
hän och täcke syddes av något tunt vitt tyg.